

که پیش از بنیاد عالم معین شد، اما در زمان آخر برای شما ظاهر گردید. اول پطرس ۱: ۲۰

برخی اینگونه تصور می‌کنند که خداوند پس از اینکه آدم و حوا از فرمانش سرپیچی کردند، تصمیم گرفت نقشه‌ای برای نجات انسان طراحی کند در صورتیکه کتاب مقدس این طرز فکر را تأیید نمی‌کند. صفت علم مطلق خداوند چیزی است که به وضوح در جای جای کتاب مقدس قابل مشاهده و بدیهی است. این علم مطلق نه تنها شامل اتفاقاتی که به انجام خواهند رسید می‌شود، بلکه پتانسیل‌ها و اما و اگرها را نیز در بر می‌گیرد. با این دیدگاه خداوند از گناه انسان تعجب نکرد چراکه نه تنها از به انجام رسیدن آن مطلع بود بلکه راه حل آن را نیز در نظر گرفته بود.

پطرس نیز در این آیه به همین موضوع صحنه می‌گذارد و می‌گوید خداوند با پیش‌دانی خود، نسبت به گناه انسان، پیامد این گناه، راه حل این مشکل و هزینه‌ای که خود می‌بایست برای رفع این مشکل پرداخت کند آگاهی داشت. او با چنین علمی می‌توانست به سادگی تصمیم بگیرد که انسان را خلق نکند. چیزی که باعث شد خداوند تصمیم به آفرینش هستی و انسان بگیرد، محبت لبریز شده‌اش بود. خداوند پیش از بنیاد عالم آنقدر انسان را دوست داشت که حاضر شد درد و رنج حاصل از آن را به جان پذیرد و اجازه دهد که انسان وجود پیدا کند.

محبت خداوند آنقدر عظیم است که حاضر شد با این انسان عصیانگر و یاغی مدارا کند تا بتواند او را با عشق حقیقی آشنا کند. خداوند شریعت را به عنوان یک مربی به انسان داد تا او را به مسیح برساند (غلا ۳: ۲۵). شریعت باعث شد که انسان، گناه و مجازات آن را بفهمد، خدا و قدوسیتش را درک کند و به این نتیجه برسد که خود نمی‌تواند از شر گناه‌های یابد بلکه به یک منجی نیازمند است. وقتی که زمان به کمال رسید، عیسیای مسیح، آن برّه بی‌عیبی که خدا پیش از بنیاد عالم در نظر گرفته بود، به زمین آمد و یک بار برای همیشه، به جای انسان مجازات شد و جریمه گناه او را پرداخت کرد.

خداوند هم مشکل انسان را می‌داند و هم راه حل آن را ولی برای حل شدن مشکل باید صبر کرد! خداوند پس از دادن شریعت از طریق موسی به قوم اسرائیل، حدود ۱۵۰۰ سال صبر کرد تا آنها موضوعاتی را که می‌بایست، از شریعت بیاموزند. صبر او تنها برای یهودیان نبود بلکه

برای همه انسان‌هایی که روزی بر روی زمین خواهند زیست. امروز شریعت خدا در عهد قدیم به همراه مثال‌های زیادی از تلاش یهودیان برای انجام دادن آن و شکست خوردن در این راه، در کتاب مقدس در دستان ما وجود دارد تا ما نیز شخصیت خداوند و قدوسیتش و نیازمان به آن منجی را به خوبی درک کنیم.

این خدای زنده و مهربان، همان‌طور که بزرگترین مشکل ما یعنی گناه و حیاتی‌ترین نیازمان یعنی نجات را می‌دانست و آن را برآورده کرد، مشکلات و نیازهای دیگر ما را نیز می‌داند و در زمان معین راه حلشان را برای ما نمایان می‌کند (رومان ۸: ۳۲). مشکل گناه مشکلی بود که پیامدی ابدی برای ما به همراه داشت ولی دیگر مشکلات ما در این دنیا، متعلق به این دنیا هستند و پیامدشان به همین جا محدود می‌شود. شاید برخی گرفتاری‌هایمان مانند بیماری نیز تا زمانی که در این دنیا هستیم همراهمان باشند ولی مطمئناً وقتی از این خیمه‌ای که در آن ساکنیم خارج شویم، عمارتی جاودان را در مقابلمان خواهیم دید که برای همیشه در آن سکونت خواهیم داشت (۲ قرن ۵: ۱)؛ چیزهایی که هیچ چشمی ندیده و هیچ ذهنی قابلیت تصورشان را ندارد (۱ قرن ۲: ۹).

حال امروز چه باید کرد؟ سختی‌ها و مشکلاتی که هر کس در زندگی با آنها روبه‌رو می‌شود می‌تواند بسیار جدی و سخت باشد. شاید هم‌اکنون نیز با یکی از آنها درگیر باشیم. در چنین مواقعی بهترین و اولین قدم دعا است. پیش از هر کاری، موضوع را به حضور خداوند ببریم و راه حل مشکل را از او طلب کنیم. سپس این سؤال را مطرح کنیم که خداوند از طریق این مشکل به دنبال آموزش چه موضوع یا موضوعاتی به من است. قطعاً صبر کردن برای خداوند و اعتماد به او یکی از مهم‌ترین درس‌هایی است که در هر موقعیتی می‌توان آموخت. هرگز فراموش نکنیم که خداوند نیازها و مشکلاتمان را می‌داند و از وجود آنها در زندگی ما هدفی دارد و در زمان معین راه حل آن موضوع را برایمان آشکار خواهد ساخت. او ما را تا پای جان دوست دارد ...

پدر آسمانی! برای نیکویی و محبت سپاسگزارم. تو تنها کسی هستی که می‌توانم با اطمینان کامل از قدرتت، نیکویی، علمت، رحمت و... به او اعتماد کنم. ممنونم که جدی‌ترین مشکل را با وجودیکه از آن بی‌خبر بودم برایم حل کردی. ممنونم که کمک کردی تا حقیقت را درباره خودم و تو بفهمم. لطفاً کمک کن تا در مشکلات و سختی‌هایم منتظر تو باشم و به تو اعتماد کنم تا دیگران با دیدن اعتماد من، جذب تو شوند و تو را بپرستند. آمین!

